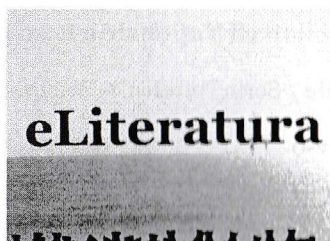

Sorin Petrescu

TREI IUBIRI IMPOSIBILE

**TE-AM IUBIT NUMAI
DUMINICĂ**

1.

Mă numesc Daria și am fost primul meu bărbat. Nici narcisism, nici transsexualitate. Mi-a plăcut să mă posed. Mi-a plăcut să mă iubesc ca femeie, dar și ca bărbat. Nici hermafroditism, nici androginie. Poate doar o altă paradigmă a diviziunii sexuale. Dar cum trupul rămâne mereu unisexuat, am ales dedublarea. Împărțirea, nu despărțirea în sexe. Ciudat este că, astfel, am ajuns să-mi capăt identitatea, ca pe o prefigurare a condiției îngerești de după moarte.

În copilărie, recunoașterea diferenței dintre sexe m-a determinat să resimt absența unui penis ca pe o pedeapsă, aspirând, conștient, apoi inconștient, la a fi dotată cu unul. Lucrul acesta m-a marcat pentru toată viața. Nu-mi ajungeau trăirile exclusiv feminine, știți dumneavoastră... așteptarea unui prinț pe un cal alb... Voiam ca *eu* să fiu cea care-și caută palatul, care-și caută prințul, chiar dacă asta mi-ar fi luat tot restul vieții. Voiam ca *eu* să fie cea care alege, care găsește, care iubește... mai ales cea care stăpânește sentimentele. De aceea, îmi plăcea să stric păpușile și ursuleții, iar mai târziu să chinui animalele. Și totuși, așteptam, doream un învingător, unul care să mă elibereze de „bărbăție”. Un campion al dorințelor mele neîmplinite ce mă transformaseră într-o prizonieră a

propriului meu Eu. Un campion care să mă umple de mine cu prea plinul lui.

Cum îmi scrisesem eu singură, cândva, cu un cărbune, pe spatele tabloului bunicii...

Prea plinul de tine

*Ție, pentru că numai
tu poți să fii astfel...*

*Aș vrea să mor, iubito,
Acum, cu tine-n brațe,
Pe cer să treacă iarăși
Sălbaticele rațe!*

*Aș vrea să-nviu, iubito,
Acum, fără de tine,
Îmi este-atât de rău
Încât îmi este bine!*

*Îmi este-atât de tine
Încât îmi este rău,
Pe cer să treacă iarăși
Sălbatecul meu tău!*

*Mi-e-atât de fără tine
Că nu mai pot pricepe
Cum pot să treacă șiruri
Acele rațe sterpe!*

*Mi-e-atât de întuneric,
Mi-e-atât atât de-atât,
Încât ajung, iubito,
Frumos de-atât urât.*

2.

Astăzi se împlinesc exact zece ani, opt luni și două zile de la prima mea zi ca reporteră la *Vickindagblat*. Care, de altfel, a fost și ultima. În acea zi, Victor Tomas, imbatabilul campion al tenisului din acel timp, catadicsise să aterizeze în orașelul nostru uitat de lume, dar nu și de Dumnezeu. O simplă etapă în turneul în care își puna în joc titlul de „Greatest Master”. Condiția de a fi angajată la ziar era să-i iau campionului un interviu în exclusivitate. De altfel, o bătaie de joc din partea patronului. Urma să aflu ceva mai târziu că Tomas nu acorda interviuri decât rar și pentru bani grei. Eram mielul pe care lupul îl trimisese la piață să cumpere morcovi și ceapă pentru a fi mai gustos la ora prânzului. Probabil că, după eșecul previzibil al tentativei mele, ar fi urmat un „hai la pat”, care, în opinia patronului, ar fi însemnat o altă cale de a deveni reporteră. Numai că, dacă unele lucruri trebuie mai întâi să-mi treacă prin sex pentru a ajunge în creier, există și o altă categorie pentru care prefer calea inversă. Chestia cu reportera făcea parte dintre cele din urmă.

Ca să ajung în camera lui Tomas ar fi trebuit să intru pe ușă. Imposibil. Chiar în fața ei era plasat un cerber care-și spunea impresar. Dacă i-ai fi pus două pistoale în mână, ar fi fost și mai înfiorător. N-avea pistoale, în schimb, salvele de salivă care-i ieșeau din gură în timp ce

vorbea îi făceau pe ceilalți să păstreze aceeași distanță cerută de vreo armă. Ziariștii și fotoreporterii ce-l înconjurasera nu-și pierduseră voioșia, dar foloseau cu zel batistele și, dacă în acel moment i-ar fi trecut cuiva prin cap să vândă umbrele, ar fi făcut o afacere bună. Desigur, m-aș fi gândit să apelez la cea mai veche formă de corupție din istoria omenirii, dacă câteva fâțe ce-și etalau cu spor sânii nu m-ar fi făcut să pricep că cerberul nu gusta meniul. Așa că, trăiască filmele de aventuri! Am urcat la etajul superior și am bătut la ușa apartamentului aflat exact deasupra celui în care se găsea Tomas. Mi-a deschis o bătrânică pe care am reușit s-o conving că sunt de la poliție și că trebuie să escaladez balconul. Ceea ce am și făcut, pășind peste balustradă și lăsându-mă în mâini. După două balansări, am sărit exact în balconul de dedesubt. Îngerul meu păzitor ținea un ochi pe mine: ușa balconului de la apartamentul lui Tomas era întredeschisă. Mi-am făcut rapid trei cruci cu limba și am pășit înăuntru pe vârfuri. Camera era goală. Din baie se auzeau dușul și vocea masculului maltratând aria „O sole mio”. M-am așezat cu grijă într-un fotoliu și am căutat să mă fac cât mai mică, lucru destul de greu având în vedere că sunt ceea ce s-ar putea numi o femeie bine făcută.

Tipul părea să nu fi folosit dușul de o bună bucată de timp, deja trecuseră cinci minute și el continua să pufăie și să tortureze aria aceea atât de frumoasă. Vreme suficientă să-mi fixez planul de atac. Apoi a apărut în toată splendoarea lui, doar cu un prosopel în părțile rușinoase. Recunosc că aș fi preferat să-l poarte pe umeri. S-a foit preț de câteva secunde bune, căutând ceva, până când, în loc de acel ceva, a dat de mine. Ne-am privit câțva timp în ochi. Ai lui erau cât pe ce să se rostogolească în prosopel. S-a

redresat, a îngânat o scuză și a dispărut iar în baie. L-am văzut bâjbâind, se pare, după o ușă, alta decât cea pe care tocmai intrase. Și-a dat seama foarte repede că baia nu putea fi comună și că, prin urmare, nu greșise apartamentul. Am constatat, nu fără regret, că-și trage rapid o pereche de jeans. Nu pentru altceva, dar, de obicei, reușești să domini mai bine un om dezbrăcat în timp ce tu ești cu cârpele pe tine. Sosise momentul să trec la atac, așa că am ciripit cât am putut de firesc:

– Hei!

Tipul continua să mă fixeze cu toate radarele în funcțiune. Era un deliciu. Am repetat:

– Hei!

– Hei! a deschis și el gura, mai mult a constatare. Renunțase la flippere și clipea des, de parcă schimba imaginea la un aspectomat.

În situații surpriză oamenii reacționează după instinct sau după pregătire. Cel din fața mea era sportiv, așa că n-a ezitat să-mi trimită mingea înapoi, cu un back-hand punctual:

– Poate ești atât de amabilă să-mi explici cine ești, ce vrei și cum ai intrat aici?!

– Reporteră, interviu, balcon! am înșirat, pe nerăsuflăte.

– Nu înțeleg, mi-a spus el, cu o sinceritate dezarmantă.

– Ți-am răspuns la cele trei întrebări.

– Pricep, a mai spus el, fără convingere. Și presupun că știi cum se numește asta?

– Violare de domiciliu.

– Deci știi!... Chem poliția.

– Nu, te rog!... aproape că i-am sărit de gât... Nu încă... mirosea îngrozitor de frumos... Dacă faci asta, sunt terminată. Trei întrebări, și am plecat singură.

– Te crezi șmecheră, așa-i? OK! Uite, ca să fim chit, îți răspund la trei întrebări: stânga-mprejur, balcon, sări!

Mi-am luat figura numărul opt.

– Așa?! Trebuia să știu. Și eu care crezusem că un mare jucător este și un mare om! M-am înșelat. De acolo, de pe culmea pe care te afli tu, noi, ceilalți, părem probabil niște furnici. Buni doar să se minuneze de înălțimea piscurilor de pe care răsare soarele. De unde să știm noi, bieții muritori, că soarele e rece!...

Individul părea să guste scena. A bătut de trei ori din palme, ca și cum ar fi chemat valetul, după care a vorbit:

– Ți-ai greșit cariera, trebuia să te faci actriță, nu reporteră. Un talent ca al tău e păcat să se piardă. Și acum, la revedere. Sunt obosit și peste trei ore e meciul.

– De ce automatismul ăsta?

Aici l-am surprins. A bâlbâit:

– Despre ce vorbești? Care automatism?

– Meci, odihnă, mâncare, culcare, trezire, cafea, duș, antrenament, meci, odihnă, mâncare, culcare, trezire... E atât de monoton. N-ai simțit niciodată nevoia să ieși din cercul ăsta vicios?

– Fetițo, eu...

– Și patronul tot „fetițo” îmi spune...

– Mă bucur că-ți pot fi familiar. Și acum!...

Am vrut să-i replic, dar degetul lui îmi arăta cu fermitate ușa balconului. Prea clar ca să mă prefac că nu pot pricepe. Am ieșit în balcon și am pășit peste balustradă. Am cotrobăit în poșetă și am scos o carte de vizită.

– Ai aici adresa mamei.

— Original! Ți-aș da-o și eu pe-a mamei, dar ea se mută mai des decât un comis voiajor.

— Asta în caz că aș cădea... am privit în jos, am tras un mic țipăt, deși eram la etajul unu... Te rog, lasă-mă să ies pe ușă. Acum mi-e frică.

Măcar să-i las pe cerber și pe ziarști cu gura căscată, tot era ceva decât nimic. Tomas părea să ezite, dar ceva ce aș putea numi uman se trezi în el și acceptă. Se duse la ușă și vru să deschidă. Era încuiată. Se căută prin buzunare și constată cu voce tare:

— N-am cheia. Ca de obicei, Phill mă încuie pe dinafară.

— Știi cum se numește cazul meu? Sechestrare de persoană. Chem poliția

Tipul lipsise însă când se împărțise spiritul umorului.

— Dar știu că ai un tupeu...

— Amintire de familie, am spus eu repede, scoțându-mi stiloul și bloc-notesul. Ce simte un campion când intră în arenă?

— Nu știu, în schimb aș putea să-ți spun ce simte un campion când ia la bătaie o ziaristă!

A făcut un pas hotărât spre mine, dar nu m-am speriat. Pentru prima oară de când eram cu el am simțit nevoia să mă atingă, indiferent sub ce formă. După mult timp, mă simțeam din nou femeie. Și mai mult ca oricând. Dacă m-ați întreba, cred că nici acum nu v-aș putea spune ce m-a atras cu adevărat la el. Poate doar primul impuls, ceva în genul: n-am făcut niciodată dragoste cu un campion.

Nu vă grăbiți să ridicați piatra, nu sunt ceea ce se numește o practicantă a amorului liber. E altceva, nevoia de a simți, de a cunoaște fiecare părticică a corpului meu,

fiecare trăire a spiritului, o nevoie nebună de a trăi toată și din plin, din moment ce viața îmi era oferită doar o singură dată.

— OK! Tu nu-mi acorzi interviul, iar eu mai am o singură variantă: să mă apuc de prostituție.

— Îmi pare rău, nu am mărunțiș, și, de altfel, trebuie să-mi conserv energia, peste trei ore e meciul. Iar înainte să mai scornești și alte tâmpenii, îți fac o propunere mai mult decât rezonabilă. Stai aici în fotoliu, fără să scoți niciun cuvânt, și când intră Phill o zbughești cu viteza sunetului. S-a făcut?

— Phill e cerberul?

— Ce să fie?

— Tipul acela foarte generos cu saliva lui, l-am lămurit eu.

Primul zâmbet, primul punct câștigat.

— Da, asta e din cauza protezei. E atât de fricos, că n-a vrut să-și pună dinții.

— Bunica mea purta și ea proteză. Noaptea o ținea într-un pahar cu apă, pe noptieră. Dormeam cu ea și, într-una din nopți, m-am trezit de sete și am dat de dușcă paharul. Când am auzit zornăitul, am aprins lumina. Nu mai vărsasem niciodată până atunci.

Acum aproape că a râs. OK! Pe cai!

— Spune-mi, cât de mult înseamnă un meci pierdut pentru tine?

Îl luasem prea repede. Ar fi trebuit să mai aștept. S-a încruntat brusc și a aruncat prosopul pe fotoliu.

3.

Unde mai întâlnisem încruntarea aceea copilărească, părul căzut pe frunte, ochii aceia care nu știau totuși să fie răi?...

Fred!

Da, Fred!

La 17 ani cunoscusem primul meu bărbat. Nu neapărat pentru că mă îndrăgostisem, pur și simplu venise vremea s-o fac. Venise timpul să simt în mine și sexul bărbatului, nu doar paliative. Deși cred că principalul motiv era că, în acel timp, mă simțeam mai mult ca oricând femeie.

Pe Fred l-am întâlnit la un an după acel episod. M-a atras mai mult pentru că îmi trezea încă netrăitul, dar ancestralul și omniprezentul simț al maternității. Fred era un mămos, un copil cu o mare nevoie de protecție. Cu el mă simțeam fericită să fiu bărbat, poate tocmai pentru protecția pe care puteam să i-o ofer, drumul cel mai scurt spre trăirea maternității. Dar și pentru că-mi plăcea să-l stăpânesc, să-l dirijez, să dispun de el cu sentimentul dominator și posesiv al bărbatului

Primul meu bărbat fusese gentil și răbdător. Paradoxal, dar lucrul acesta mă scosese din sărite, căci aducea cu el simțământul de a fi fost dominată pentru prima oară în

viața mea și de un alt bărbat decât de tata.— Daria, mi-a spus Fred într-o seară, de ce mă chinui?

— Eu? am întrebat, prefăcându-mă mirată, deși știam foarte bine ce voia să spună.

— Îmi arăți partea frumoasă din tine, pe care-o iubesc atât de mult, mi-o arăți ca pe o jucărie pe care un copil și-a dorit-o tot timpul, după care te porți de parcă aș fi retardat mintal sau cel puțin infantil.

Bietul Fred! Îi mângâiam părul blond, ondulat, simțind cum mi se umflă sânii de lapte. Aproape întotdeauna după ce făceam dragoste... și cât îmi plăcea să-l chinui, să-l fac să nu-și dea drumul în mine... aproape întotdeauna adormea la mine în brațe cu pumnii strânși și cu genunchii la gură, gemând prin somn. Iar eu, eu îl exploram cu pasiunea unui cercetător în biologie și mai întotdeauna sfârșeam cuprinsă de un sentiment de dezgust. Atunci, intram sub duș și șuvoiul de apă devenea îmbrățișarea iubitului neîntâlnit încă. Nu, nu visam la el. Nu era nevoie, se afla în mine, în materia din care fusesem făcută, doar că nu avea formă. Încă.

Apoi, într-una din zile, Fred a prins curaj, probabil că văzuse un film mai deocheat, și a încercat să-mi aplece capul spre poala lui.

Nu mai aveam nevoie de el. Fred nu mai era un copil de acum. Iar eu nu mă simțeam încă femeie.

Adio, Fred!